

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Реклямації неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні довесени по 30 сот. від стрічки.

АНАТОЛЬ ВАХНЯНИН.

Матеріали до політики Русинів від часу так званої „нової ери“.

(Дальше).

VII.

Засіданє всіх послів

соймових і державної ради в тій самій справі в соймовім будинку, відбуте дня 27. січня 1894 році.

Пос. Романчук заявляє, що з краєвим правительством годі дальше входити в переговори. Роблено се вже давніше, а ситуація мимо сего не змінила ся на ліпше. Противно з того часу стало ще гірше, бо розв'язано віденську духовну семінарію¹⁾ і не знесено реформи Василян Бзуїтами (?). Се є наглядний доказ, що правительсто стоїть на ворожій Русинам становищі. Я противний всяким дальшим переговорам з краєвим правительством.

Пос. Підляшецький: Колиб ми прийняли проєкт пос. Романчука, то се значило би одно, що робити опозицію quand même. Поминуті краєве правительсто, а удати ся до центрального, се річ непрактична, бо вже досвід повинен був нас навчити, що нас з Відня у всяких справах відсилано до Львова. Коли навіть в останнім часі ми домагали ся чого небудь у Відні, нам говорено завсїгда: віднесіть ся з тим передовсім до Баденього. Ми не маємо підстави бути непримиримими. Ми в «новій ері» все таки щось зискали. Се заперечити годі. А що зискаємо з опозиції посла Романчука? Чи кацапські, соймові послі підуть в опозицію? Сумніваюсь. А чи зробить се цілий руский соймовий клуб? Ні! А не зроблять сего рівнож послі державної ради. Був би се звичайний фаврверк без ніякого, позитивного хісна. Я був би за тим, щоби дальше тентувати угоду з правительством. Всі мости годі зривати. Чи ви, панове, думали над тим, які консеквенції вийдуть з сего для народа руского? Привнайменше на разі а не бачу потреби, приступати до славянської антикоаліції.

Пос. Вахнянин підносить ще раз потребу контакту з всіма згаданими чинниками, тим більше, що нема певности, чи всі послі соймові і державної ради схотіли би перейти до опозиції, а відтак длятого, що нині керму держави обняло инше правительсто, про яке пос. Романчук з гори висказує ся непривильно і як найгірше, але про яке ніхто з послів не знає, яке становище оно займе супротив Русинів. Зі слів президента міністрів, кн. Віндштрєца, проголошених дня 23. падолиста виходить, що нинішня коаліція хоче не лише притягнути до себе менші сторонництва, але і ворогів приєднати. Чомуж не мали би рускі послі спитати у правительста, як оно думає на будуче дивитись на руску справу? Я був

на днях у міністра Яворського і сказав єму, що ми раді би зробити коаліцію з долу, тут в краю, за ціну, що правительсто дасть рускому народови як найширші основи до розвою. Яворський приймив сю заяву дуже радо до відомости. Підношу проте ще раз мій давнійший внесок, щоби оба рускі клуби увійшли в контакт з обома правительствами, центральним і краєвим і з Поляками а коли се можливе, довели навіть до угодних пунктацій.

Пос. Романчук: Я не хочу опозиції à la Чехи. Я хочу лиш стати на становищі обороннім. (Голоси: І ми будемо боронити інтересів руского народа). Така опозиція не є непримирима. Вона не має на цілі валити міністерство. Опозиція щезне, як будуть діла. Соймовий клуб стоїть вже нині на опозиційнім становищі супротив правительста. (Се зробив п. Романчук на власну руку своєю бесідою в Бібрці. Прим. авт. зап.). В державній раді треба йти з соймовим клубом солідарно, щоби правительсто знало, що сеї опозиції не зломить, що ми всі будемо стояти за інтересами нашого народа. Лише опозицією можемо що небудь узискати. А опозиція зробиць велике вражінє в краю.

Пос. Окуневський: Пос. Вахнянин скоро утилітаризує ся. Ми, соймові послі, з вами йти не можемо. Вас дїрвав за собою Бадені, а нас ні!

Пос. Вахнянин: Я противляюсь тому, щоби руский соймовий клуб йшов иншими дорогами, як клуб послів державної ради. Така акція була би сьмішна і не мала би ніякого політичного значіння.

Пос. Романчук: Я готов пристати на переговори, але під услівєм, що в разі відмови нашим потребам, буде се вже ultimatum. Ставляймо проте конкретні жаданя, а відмовлять нам, то ходім всі до опозиції.

Пос. Підляшецький думає, що в даних обставинах найліпше було би вести політику вільної руки. Ми не можемо переходити в опозицію, бо тоді перейдуть над нами всі до днєвного порядку. Заявлять, що переходимо в опозицію, ми не можемо. При тім ще раз зазначаю, що не годжусь з політикою пос. Романчука, який пре нас до опозиції. Було би рівнож великою похибкою, як би ми не пересправляли з краєвим правительством (гр. Баденім).

Пос. Романчук ще раз піддержує свою гадку, щоби Полякам і правительству поставити ultimatum.

Пос. Телішевський: Дискусія ся зробила на мене дуже прикре вражінє. Тут проявились два напрями. Одні панове хотять сунути на перед силу народа, другі домагають ся практичної політики, кажучи, що ми за слабі до ефективної опозиції, що треба члїстись з Поляками, як з панами ситуації і як з більшістю соймовою, що треба члїстись і з правительством, щоби оно нас боронило супротив агресивности Поляків. Але при всім тім забуваємо, панове, на наш нарід. Ми не беремо в рахунок як фактора народних мас. Наколи ступимо на дорогу утилітарної політики, то потягнемо за собою 10—100—1000 людей, але народа не потягнемо. А чи нарід своєю силою не потрафить вже нічого зробити? З утилітарної політики вийде політика

личного егоїзму. Ви велите народови не дражнити нікого, бо — тоді він нічого не дістане. Ви деморалізуєте нарід. На дорогу утилітаризму народовці ступати не повинні. Нинішня ситуація є продовженем „нової ери“. В р. 1890 шукали ми алїантів в краєвим правительстві та Поляках (?), хотіли найти modus vivendi з ними. Ми зробили пробу. Ми спитали їх: хочете мира, чи бою? Але тепер бачимо, що алїант наш держить нас за руку і ми знов хочемо з ним вязатись. (Не вязатись — передовсім спитати. Прим. авт. зап.). Ухвалите, щоби на ново переговорювати? Добре! Але памятайте, що ми переговорюючи упали. Переговори не будуть мати успіху. Вахнянин хоче для розвою руского народа найширших основ. На се Поляки не пристануть, бо се було би з їх сторони капітуляцією. Я тішу ся з такого бажаня, бо єго Поляки не приймуть і се буде ultimatum.

Я і Романчук хочемо стати супротив правительста і Поляків, бо вони нам нічого не дадуть. Пос. Підляшецький хоче переговорів. Пос. Вахнянин хоче контакту, отже того самого і від сего робить залежним своє становище. Пос. Барвіньський хоче двом згаданим факторам йти під лад. (Ні. Прим. авт. зап.). а тимчасом розвиватись і крїпитись. Але чи я через таку політику виховаю силу для мого народа? Чи не придбаю я в сей спосіб радше сили для Поляків? Ся дорога дуже небезпечна, найнебезпечніша. Хто дав, той домагає ся служби. (Лїхе порівнанє. Прим. авт. зап.). На таку політику я не годжу ся. Ми деморалізуємо себе і других (?!) Всі увірять, що без Поляків ми нічого не в силі зробити. Попи і урядники наші вже здеморалізовані. Ще оден селянин йде за нами. Перелом конче потрібний. Ми мусимо виробляти характер! Я сам акцією з р. 1890 здеморалізований (Се факт! Прим. автора записок. Кілька дальших віршів ми зневолені пропустити). Мимо сего я є за переговорами на основі повного розвою руского народа, як се тут вносить пос. Вахнянин. Повний розвій руского народа се—рами. Але в сі рами треба вложити образ. Положим в сі рами наші потреби економічні, соціальні, політичні, національні а переговори скоро покінчать ся. Як о дрібницї упінемо ся — буде успіх. В се вірю. Переговори сі треба покінчити до кінця соймової сесії, перед сесією парламенту. Вступайте в переговори, але скоро і на основі конкретних жадань, бо инакше скажуть нам у Відні знова: „Schauen sie, dass sie mit den Polen fertig werden!“

Пос. Підляшецький: Перечу передовсім, щоби наш нарід деморалізував ся політикою. Кождий нарід розвивав ся незалежно від політики. Поляки, уступаючи нам в сім, або тім, не деморалізуєть нас. Впрочім они уступають, бо мусять, бачучи, що наші потреби є цекучі і справедливі.

Пос. Романчук: Мені здає ся, що дискусія вже покінчена. Голосуймо над тим, чи вести переговори?

За переговорами (чеське: контактом) були послі:

Телішевський, Гурик, Окуневський, Гаморак, Вахнянин, Савчак і Підляшецький. Романчук, як голова зборів, не голосував. Послів Січинського і Мандичевского не було, бо виїхали зі Львова. Барвіньський був на засіданю

¹⁾ До розв'язаня віденської семінарії довела робота москвофілів, о чім ще при нинішій нагоді подамо певні відомости. — Ред.

Рада шкільної краввої, де розходило ся о обсаду катехитур в Дрогобичи і Перемишля. Охримович не явив ся.

Рішено отже вести переговори
(Дальше буде).

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Про здоров'я Цісаря розповсюдили часописи останними днями непевні вісти. Одначе стан здоров'я монарха є зовсім добрий, лише наслідком легкої перостуди проявив ся легкий кашель і нежит, котрий вже майже зовсім уступив. Дня 3-го вересня мав цісар виїхати вже з Ішлю до Будапешту, а з відтам на великі маневри до Веспрім в Угорщині. Одначе доси ще нічого не постановлено певного що до виїзду монарха з Ішлю, а після всякої імовірности монарх остане там так довго, поки нежит не уступить совсім.

Торговий договір з Сербією нароби́в доволі шуму. Правительство руководило ся передовсім політичними понуками, змагаючи до введеня сего договору вже з 1-шим вересня, щоби торгівні взаємини між Австро Угорщиною а Сербією оперти на якихсь певних підвалинах. Тимто покористувало ся повновласним законом, котрий дає повну законну основу для тимчасового введеня договору в жите. Тим однак не переусуджує ще правительство дальшим постановам парламенту в сій справі. З порівняня теперішного договору з давнішим можна впевнити ся, що Сербія зрєкла ся далекосяглих користий на народогосподарській області, а вдоволила ся лише конечним для встановленя мінімуму, котре не загрожує австрійському хліборобству. З другого боку австрійський промисел зрік ся деяких давніших користий, одначе мимо того договір уможливає вивіз многих творів промислових і запобігає тому, щоби на случай бездоговорности виперто австрійські витвори. Отсим приневолене було правительство заявити з свого боку, що й оно того дня вводить в жите сей договір.

При всім тим однак жидівско-ліберальні часописи не перестають нападувати христ. суспільників і підсудувати їх міністрам небувалих зобовязань, щоби тим способом викликати розлад між христ. суспільниками.

Заграниця.

Сьвітової слави купелеві місцевости Карльсбад і Марієнбад дійшли до великого політ. значіння і стали огнищами європейської політики. Там пробувають і відбувають дипломатичні наради король. Едвард, міністер-президент французский Клеменсо, рос. міністер загр. справ Ізвольский і рос. амбасадор в Лондоні гр. Бенкедор та деякі інші дипломати. Тепер займає європ. дипломатів справа мароканська, зглядно справа признаня Мулей Гафіда законним султаном з боку Франції, при чім однак треба буде Франції признати якусь винагороду за военну виправу. Задля того треба буде змінити постанови договору в Альджезірас.

Крім того констит. перестрій Туреччини насуває європ. державам деякі трудности. Англія і Франция мають право затверджуваня губернатора провінції Либанон, котрого повинні зрєчи ся з огляду на конституцію так само, як і привілейн зверхности що до острова Самос і консулярного нагляду Анатолії і удержуваня власних почтових урядів.

В Португалії все ще не може втихомирити ся, бо заносить ся знов на републиканську революцію. Задатки дані ріжними міністрами скарбу убитому королеви і неправильні білянси роблені ними дають републиканцям материал до підбурюваня народних верств проти короля Мануїла. Думають отже замордувати короля і єго матір. Сусідні і заприязнені держави Іспанія, Франция і Англія живо цікавлять ся внутрішніми справами Португалії і се неперечно становить також предмет нарад між європ. дипломатами.

Огляд часописий.

(„Посрамленіє“. Паломництво галицких москвичів до Почавва. „Голось Москви“ про „руських Галичань“. Київська „Рада“ про галицкій сойм і вибір руского члена кр. виділу. П. Михайло Лозинський про соціальну демокрацію і львівські доповняючі вибори до держ. ради).

З Почавва, кременецкого повіту (на Волині) пишуть до київської „Ради“: 19-го серпня прибула сюди з Галичини москвофільська екскурсія. Уже давненько в „Почаєв. П'ястях“ зявлялись звістки, що з Галичини приїдуть до нас аж 20.000 наших „руських братів“. І справді таки приїхали, алеж не 20 000 а всього, около 200 чоловіка. Почаївські ченці та „союзники“, що так нетерпляче чекали своїх братів, вийшли назустріч до москвофілів, що тимчасом йшли з м. Радивилова пішки. Підчас урочистої зустрічі зразу всім тутешнім впало на очі, чому се у наших „братів“ та не наше „істинно руске знамя“, а якесь жовто-синє? Розумні москвофіли не подумали, що сим маленьким фактом вони тільки зазначать свою національну ріжноплеменність з „руськими“, а не замажуть її. Не подумали й про те, що сей прапор може вразити о. Виталія з К^о, які добре знають, чия се національна краса. Далі вийшло ще краще, коли на промову Виталія, якийсь москвофільський панок відповів українською мовою, не вмючи, очевидно, й слова зліпити по російському. Описати зд.вовані та обурені облича Виталія та інших союзників не можна — треба було в тій хвилі на них подивитись. Далі панам хазяїнам трохи полєкшало, бо дорогі гості всі позаписувались у союз і зараз же поначіплювали значки. Для ченців се було найцікавіше з гостюваня „зарубежних братів“. „Поклонившись святым“ та погулявши добре, екскурсанти сунули на другий день ранком на ст. Рудня-Почаєвська, де їх чекали з п'юльмановскі вагони, що їх заготовано з наказу начальника доріг. Тут було кілька комічних моментів, а оден неприємний для о. Виталія. Підійшовши до станції, юрба з жовто-синім прапором зупинилась. Почались прощальні промови. Першим промовляв о. Виталій, виступивши на горбочок. „Дай Боже еще зустрітись“ і, певне хотів ще щось додати, але під той час оден паний голос затяг „многая лѣта“, інші підхопили, — промова лишилась не скінченою. Відповідав якийсь добродій з новою 3-х кольоровою стрічкою через груди звичайно в чисто „істинім“ стилі але укр. мовою. Скінчивши, він з вивергом, демонстративно підійшов „під благословеніє“ й озирнув ся, чи йдуть за ним, але єго приклад нікого не зачепив і ні оден з гостей на віть не поворохнув ся; так і лишив ся о. Виталій на горбочок ні в сих ні в тих. Знов заспівали „многая лѣта“ і потяглись на стацию. О. Виталій та ті, що зібрались проводити „братів“, читаючи „Кієвлянина“, а иноді може й „Галичанина“ були певні, що почувуть той „чистий рускій літературний языкъ“, про

який завжди єї газети пишуть, а вийшло щось навіть крамольне.

Бо й справді „братья“ наші, істино-руські, в „союз“ позаписувались, а балакають всі чистою українською мовою, та ще й прапор український носять.

А тут ще якийсь добродій підходить до о. Виталія та й питає, чому се в них український прапор? О. Виталій, визвірівшись, відповідає, що се не український, а „галицко рускій стягъ“.

Посідавши у ваґони, затягнули екскурсанти „пора за Русь святую“, але й сим не зробили вражіння, бо тут ніхто не знає, що се також „істинная“ пісня — патриоти сподівались почути чогось патриотичного, а москвофіли сего не встигли вивчити. Так невдатно скінчила ся істинно руская з москвофілами демонстрація на Волині.

„Голось Москви“ звіщає, що від кількох днів пробувають в Москві „руські Галичане“ С. І. Бендасюк, помічник бібліотекара „Народного Дому“ з кількома студентами. Сей приїзд має навіязати близші звязи між „руськими“ в Галичині, а житєм і культурою „русскою“ взагалі. Сей дневник накликає своїх читачів, щоби пособляли посланництву Бендасюка надсиланєм жертв готівкою і в натурі для розповсюдження москвофільських книжок в Галичині. Sapienti sat!

(Конець буде).

Просимо відновити передплату.

Новинки

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Андрєя; римо-кат.: Єгидія. — В середу: руско-кат.: Самуїла пр.; римо-кат.: Стефана кор. уг.

— Зїзд славянських католиків. В Праві отворено оводі IV зїзд католиків чєских і славянських при дуже численній участі відпоручників. Головою зїзду вибрано д-ра Грубана. По промовах архієп. Скрбєньского і Фердинанда кн. Любковїца др. Грубан виголосив промову присвячену ювілеям Папи і Цісаря. Потім відчитано телеграми, які зїзд вислав до папи і цісаря та до наслідника престоло. — З нагоди зїзду відбув ся вчєра торжественний похід з площі перед костелом св. Людмила на Виноградах на Градчин, а потім перед архієпископску палату. По богослужєню в катедрі похід розійшов ся. В поході взяло участь кільканайцять тисяч осіб. Вечером відбуло ся в „Народнім Дївадлі“ театральне представлєнє, на яким були архієп. Скрбєньский, кількох єпископів і многі учасники зїзду.

— Вістки з півн. Америки. Останній зїзд „Руского Народн. Союзу“ вибрав 5 відпоручників, які дня 16. липня вручили Апостольскому Делегатови в Вашингтоні меморіал з ухвалами зїзду і спитали найвисшу власть катол. Церкви в Америці, яке є дійсне становище Преосьв. єп. Ортиньского в амер. гр.-к. Церкві. В меморіалі зазначено між иншим, що Р. Н. С., прийнявши засадничо характер гр.-католицкий, стояти ме тим самим непохитно при своїм гр.-кат. єпископі; висловлений був в нїм осуд чорної діяльности мальконтентів, які виступають скрайно ворожо проти єпископа поставленого найвисшим Архієрєєм вселєньскої Церкви, наносять неславу і ганьбу не лише рускій церкві, але загалом цілій церкві вселєньській; містилась в тім писемі просьба, щоб Апостольский Делегат довоміг із своєї сторони рускому єпископови усунути всі ті колоди, які стоять в дорозі до організації руско-кат. Церкви. Апост. Делегат здивований спитав про причину тих ухвал і дізнав ся від відпоручників, що в там гр.-кат. сьвященники, які вєйма силами і способами виступають проти єп. Ортиньского. Тоді сказав Апостол. Делегат, що він довідає ся про

імена сих священників і заявив, що таких священників, котрі виступають ворожо проти єпископа, він не узнає за священників тай взагалі они не є священниками католицькими. Потім запитались відпоручники, яку власть має єп. Ортинський та чи можна і взагалі чи не противить ся церковним законам переписувати на его імя церкви в trust (опіку). На се відповів Ап. Делегат, що єп. Ортинський має цілковиту власть над всіма гр.-кат. церквами в Зєдинених Державах півн. Америки, що кожда церква, яка хоче бути взагалі католицькою, мусить мати головню католицького єпископа, що переписуванє церков на імя єп. Ортинського забезпечує церкву проти схизматиків так само, як і переписуванє на імя айришських єпископів, що громади, передаючи церкви в trust єпископови, не мають чого боятись, щоб могли церкву утратити, бо віддавати кому щось в trust не значить давати на власність, лише в правну опіку, та що таке передаванє має лиш се на цілі, щоб церква була справді гр. кат. і обезпечена проти схизми. Дальше депутация запитувала також, чи буде гр.-кат. дієцезия в Америці, на що відповів Ап. Делегат, що тепер має єп. Ортинський власть над всіма гр.-кат. церквами, а колиб була дієцезия, тоді не міг би мати власти над всіма, лише розуміється над тими, що булиб в его дієцезії. Депутация була цікава знати, чи прийде до Америки ще й другий єпископ, про що писав „Ам. Рускій Вѣстник“, та Ап. Делегат лише усміхнувся на се і заявив, що Русини не можуть удержати одного єпископа, а вже хотілиб мати і другого. Вкінці, напівнувши депутацию, щоб Русини держали ся твердо своїй Церкві та стояли непохитно при своїм єпископі, Апостольський Делегат уділив їй своє благословенє.

Русини в Мт. Кармель, Па. мають парохом о. Льва Сембратовича а учителем своїх дітей п. Евг. Гродзика. Оба знані з Галичини яко ревні народолюбці, заходять ся ширю біля народної праці між монткармельскими Русинами. Їх заходом відбули ся там дня 16. серпня вечерниці, на яких місцевий „Боян“ під проводом п. Гвоздика відспівав кілька гарних пісень, а діти декламували і відіграли фантастичну штуку в 2 діях Лукашевича „Серед цвітів“. Одушевленє серед численно зібраної публіки було велике.

„Рускій Нар. Союз“ в Зєдин. Державах мав з кінцем червця с. р. 8.129 членів обез-

печених на ціле посмертне, 804 чл. на пів посмертного і 1333 дітей; разом 10.266 гл.

— **Дрібні вісти.** У Львові пострілів ся Станислав Пясецький, касир на головнім двірци, спроневіривши кілька тисяч корон в залізничої каси. Стан раненого небезвихідний. — У Львові в тепер 217 хорих на шкарлатину. Внчанє п. Мих. Сухого, учителя в Любелі, з п-ною Ольгою Білянською, учит. відбуло ся 29. серпня в Белзі. — З Відня доносять, що оборони Миросл. Січиньского перед касаційним трибуналом дня 2. вер. підняв ся віденьський адвокат др. Ріхард Пресбургер.

— **Переписка Редакції.** *Зєрішеному виборцеви коломиєських послів.* Вапа допись зачінає майже виключно особисті справи а мало дає дійсного матеріалу про поведєнє послів, тому не можемо її номієтити. Треба би зробити відворотно, тоді булоб можливе. — *Певний.* Щоби перевести порівнанє що до стану шкільництва у нас а на Буковині, треба би опертися на основнійшій матеріалі. Стан двох сусідних шкіль, одної галицької а другої буковинської не може бути підставою до генералізованя висновків на них опертих.

Оповідки.

— **Зі станиславської єпархії.** На конкурс розписано: Кіцмань, парохія деканата черновецького з речинцем до 1. жовтня. Іменованя: О. Апольтоній Чемеринський, завідател деканата і парох в Будзанові, став іменований дійсним деканом чортківським; о. Александер Русин, завідател деканата і парох в Коричи, став іменований дійсним деканом коломиєським; о. Стефан Макогонський, завідател деканата і парох в Поточисках, зівстав іменований дійсним деканом городеньським; о. Діонизий Вакулинський, завідател деканата і парох в Русові, став іменований дійсним деканом сьнятинським. Увільнений від конкурсowego іспиту о. Володимир Левицький, парох в Ляцкім, на 3 літа. Увільнені оо.: Михайло Николин з прив. сотр. в Космачи, Евстахій Манастирський з прив. сотр. в Косові, деканата чортківського, Евгений Савчинський з посади сист. сотр. в Чортівці, Володимир Галайчук з прив. сотр. в Кривенькім. Введені оо.: Нестор Гавацький, яко прив. сотр. в Космачи, дек. богородчанського, Михайло Николин, яко завідател в Порогах, Евгений Савчинський, яко I. сотрудник при церкві катедр. в Станиславові, Евстахій Манастирський, яко сист. сотр. в Чортівці. Відпустку для поратованя здоровля дістали оо.: Александер Кадайський, парох Грушки, на

2 місяці, Кость Балицький, сотр. в Обертній, до кінця липня с. р., Василь Грицей, сотр. в Городенці, на 2 місяці, В. Козловський, парох в Баріши, на 6 неділь, Панталеймон Городецький, сотр. в Чернівцях, від 5. серпня до 5. вересня с. р. Николай Сіменович, парох Більча золотого, на 1 місяць, Яків Андришин, парох в Лючи, на 2 місяці, Апольтон Сімович, катехит Кіцманя, на час від 1. до 27. серпня с. р., Конст. Куниньський, парох при ц. к. Заведеню кар. в Станиславові, на 5 неділь. Віднесено ся до намієництва о платню для прив. сотрудн.: в Річці, в Підвербцях і в Зарічи. Рукоположені в пресвитері: Епіфаній Василь Теодорович і Іван Деревянка. Відпустку до львівської архієпархії дістав о. Володимир Галайчук, б. сотрудник в Кривенькім.

— **Др. Мирон Вахнянин,** лікар внутрішних недуг, повернув з заграниці і ординує в домі при ул. Зіморовича 5.

— **Рухові вправи** в «Соколі» у Львові розпочинають ся з завтрішнім днем. Вписи між 7. а 8. год. вечер.

— **Вписи учеників до рускої гімназії у Львові** до клас II—IV відбудуть ся в головнім заведеню і на філії дня 14. і 15. вересня. Вступний іспит до I кл. відбудє ся дня 15. вересня; зголосити ся треба 14. вересня.

— **З Бережан.** Живий дневник буде уладжений д. 1. вер. в салі „Наді“ о 8. год. Потім вечерниці з танцями.

— **Дрогобицка Народна Рада** оповіщує заг. збори в Дрогобичи дня 7. вер. о 11. год. в „Рускім Касині“.

— **Заряд монастиря СС. Василянко в Яворові** подає до відома, що в році шк. 1908/9 отвирєє I-ий рік семінарії. Вступні іспити будуть відбувати ся в днях 10. і 11. вересня.

— **Устні іспити зрілости** в школах середних в осіннім речинци розпочнуть ся у Львові: 1) для екстерністок в (академічній або рускій) гімназії і в II (німецькій), по укінченю іспитів зрілости дхя мужчин; в III (Франц Йосифа, польській) дня 23. вересня; 2) для екстерністів в академічній гімназії у Львові дня 26. вересня, в II дня 25. вересня; — 3) для учеників восьмої класи, котрі по поправчім іспиті хотять приступити до іспиту зрілости в осіннім речинци і для абітурієнтів, котрі мусіли перервати іспит розпочатий в літнім речинци, в наведених під 1) і 2) заведенях по укінченю іспиту екстерн. у всіх інших заведенях 28. вересня. — В школах реальних: 1) для екстерністів в II школі реальній у Львові дня 28.

Матеріали до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Ч. 129.

Лист Григ. Воробкевича до Олекс. Барвінського,
Львів 4. Іунія 1869.

(Дальше).

А зновъ непечатана моя пісня малєнка тай такі неуритна¹⁾, котру я Вамъ также вже дуже давно піславъ:

Калиновко, будь жичлива,
Дай ягідокъ рвати,
Буди ними чорнобрива
Личко малювати,

Личко своє біленков,
Усточка блідій —
Дівча моє любенков,
Чомъ ти бевъ надіє?

А я тебе долядаю
Мовъ вельможну кралю
Неба тобі нагнаю
Блідій ти мій раю etc.

Читавъ я сю невєнну пісєньку Німцямъ, въ злімъ переводі, розуміється, якъ на скорі можна го зділати, заховавши при тїмъ мое інкогніто і вірте мені, що они віразно ска-

¹⁾ Волоське слово: непогана. — *О. М.*

зали: „In diesem Liede ist eine so zarte und innige Lyrik, wie sie nur bei den besten deutschen Lyrikern zu zuchen ist“. Та ба! мабуть черезъ трохи ці спонді не напечаталася до теперъ, забавло ся новихъ формъ, якъ то н. пр.

Въ єму рибокъ повно,
А кожда свавольно
Гуляє,
То въ гору підскачуть,
Водовъ заплюскоче,
Іграє etc.

А где дів ся зновъ допись до Васъ, котрій ся починаєть:

Оттакъ, мій друже, збудивши домомъ,
Хтілось наразъ все покидати,
Світломъ блукати,
Въ чужій сторонці долі шукати etc.

а кінчєтся:

Збуди Боже милостивній
Богдана зъ могили,
Уділи му всемогущій
Свіженкої сили ітд.

А зновъ где дума:

Лугомъ блукаю, — води журчать
Лісомъ похожу — листя шумять,
Всюди весело, всюди живєнько
Тільки въ мені мовъ въ гробі сумнєнь-
[ко єст.

А чижъ і тутъ спонді та трохи повадиль? Нахожу въ моїмъ дневнику зъ спон-

дієньихъ часівъ єще слїдуєщу баладу, котра правдоподібно Вамъ незнакома:

Въ Переяславі на площади...²⁾

Кінчу мої небиліці запивнєвїємъ мого искрпного дружєства для Васъ.

Гр. Воробкевич.

P. S. Литвіновичъ сегодня зъ рана упокоїв ся.

Ч. 130.

Лист Александра Барвінського до Ізидора Воробкевича.

Бережани, 7. л. червця (1869).

Милій Друже!

Писавъ я мое останнє письмо до Тебе, та не маю відповіди, чи Ти Кулішеві відписавъ на его письмо, чи ні. Коли ще ні, то скоро відрши, бо вінъ дуже точвий чоловік, то хоче, щобъ все єму скоро на єго письма відписувати. Его адресъ: Seiner Excellenz Hochgeb. H. Pantelejmon Kulisz, Wien, Vorstadt Wieden, Untere Alleegasse N-ro 9, Thür 5. Він хоче знати, чи у Чернівцях єсть в друкарни руське письмо зъ акцентами на голосних (vocale) и що коштує друкъ 1000 екс. середного паперу. Такожъ чи не найшлабъ ся людина, котрабъ вєла gratis коректу в вєі рахунки, а єму зъ того потїмъ справу здала. Мнї здаєтця, що ти зъ Михалюкомъ піднялись би на спілку провадити те діло.

(Дальше буде).

²⁾ Всі поезії, названі в сїмъ листі, надруковані у виданю з 1904. р. — *О. М.*

